

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. М., общ. М., обл. В., 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – М., I-ВИ НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Д.а

при участието на секретаря Е.Г.Й.
като разгледа докладваното от Анелия Д.а Административно наказателно дело № 20231450200110 по описа за 2023 година

ВЪЗ ОСНОВА НА ЗАКОНА И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 253/16.03.2023 г. на С.М.К. - Директор на РДГ гр.Б., с което на нарушителя **Х. Ц. Й.** от гр.Б.С., е наложено АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ - **ГЛОБА** в размер на **200 /ДВЕСТА/ ЛЕВА** и ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО НА ЛОВУВАНЕ за срок от **3 /ТРИ/ ГОДИНИ** на основание чл.94 ал.1 от ЗЛОД, за нарушение на чл.84 ал.1 пр.1, вр. с чл.23 ал.1, вр. с чл.23а ал.1 т.1 от ЗЛОД, като незаконосъобразно на основание чл.63 ал.2 т.1, вр. с чл.58д т.1 от ЗАНН.

ОСЪЖДА на основание чл.63д ал.1 от ЗАНН, вр. с чл.144 от АПК, вр. с чл.18 ал.2, вр. с чл.7 ал.2 т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения РДГ гр.Б. **ДА ЗАПЛАТИ** на **Х. Ц. Й.** от гр.Б.С. направените по делото разноски за адвокат, в размер на 500 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен

срок от получаване на съобщението от страните пред ВрАС.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

МОТИВИ:

Х. Ц. Й. от гр.Б.С., е обжалвал в срок Наказателно постановление № 253/16.03.2023 г. на С.М.К. - Директор на РДГ гр.Б..

Жалбоподателят редовно призван, не се явява, а се представлява от адв. С. Г. от ВАК. Последната взема становище да бъде отменено атакуваното Наказателно постановление като незаконосъобразно. Акцентира се, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като акта е съставен само, въз основа на документи и в присъствие на свидетели при неговото съставяне. На друго място се визира, че описаното деяние е несъставомерно и че жалбоподателя не е извършил твърдяното нарушение, тъй като не е участвал в описания лов на хищници. Претендират се направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Ответникът се представлява в първото по ред съдебно заседание от главен юрисконсулт И.М. Последната е ангажирала Писмени бележки по делото, с които иска да бъде отхвърлена жалбата и да бъде потвърдено изцяло атакуваното Наказателно постановление като правилно и законосъобразно. Акцентува се, че по несъмнен и категоричен начин е установена описаната в акта и впоследствие в Наказателното постановление фактическа обстановка. Подчертава се, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Изложени са подробни доводи, които ще бъдат обект на коментар в по-долните абзаци. Искане се присъжда на юрисконсултско възнаграждение, в размер определено от съда.

Производството по делото е по реда на чл.59-63 ЗАНН.

Анализирайки събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима. Тук е мястото да се отбележи, че атакуваното Наказателно постановление е връчено чрез родственик на жалбоподателя на 21.03.2023 г., като същият е упражнил правото си на жалба и такава е входирана пред ответника на 30.03.2023 г., съответно изпратена на 29.03.2023 г. като в тази насока е приложения в оригинал пощенски плик с клеймо от същата дата и безспорно е в срок.

По делото са събрани гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, а именно: НП № 253/16.03.2023 г., АУАН № 253/2023 г. от 08.02.2023 г., Констативен протокол № 145490/08.02.2023 г., Постановление за отказ да се образува ДП от 13.03.2023 г. по Преписка с вх. № 1687/2023 г. по описа на РП гр.В. – ТО гр.М., Известие за доставяне с клеймо от 09.03.2023 г., Известие за доставяне с клеймо от 21.03.2023 г., пощенски плик в оригинал с клеймо от 29.03.2023 г., пощенски плик в оригинал с клеймо от 14.03.2023 г., Констативен протокол серия ИАГ № 200086/29.01.2023 г. и продължение на Констативен протокол серия ИАГ № 200087/29.01.2023 г., Разрешително за групов лов серия СЗ № 072572/11.01.2023 г., Декларация към Разрешително за групов лов, Билет за лов № *****, валиден до 31.12.2019 г., Членска карта /Национално ловно-рибарско сдружение/ серия *****, Справка от Информационната система на Изпълнителна Агенция по горите за ловец под идентификация 177942, Длъжностна характеристика за длъжността „горски инспектор“, Трудов договор № К-314/21.04.2011 г., Заповед № РД 49-199/16.05.2011 г. на Министъра на земеделието и храните и писмо с изх.№ РП-253/2023 от 02.03.2023 г. Съответно са разпитани свидетелите В. А., А. П. и Г. К., всички служители в РДГ гр.Б. и съответно актосъставител и свидетели при съставяне на акта. За разкриване на обективната истина по почин на съдебния състав на съдебното следствие бяха допуснати в качеството на свидетели и лицата, изготвили и участвали в подписването на Констативен протокол от 29.01.2023 г., а именно И. Н., С. С., Е. П. и Ц. К..

АУАН № 253/2023 от 08.02.2023 г. е съставен на жалбоподателя затова, че на 29.01.2023 г. в Ловностопански район с.Р.Б., община М., Ловище 6 на територията на ТП ДГС М., в качеството му на ловец, членуващ в Ловно-рибарско дружество гр.Б.С., е упражнил право на лов, като е участвал в групов лов на хищници, вписан в т.14 на Разрешително за групов лов, серия СЗ № 072572 от 11.01.2023 г., без да притежава редовно заверен Билет за лов

за 2023 г., без да е убил или уловил дивеч. Уточнено е, че нарушението е извършено на 29.01.2023 г. на територията на РДГ гр.Б., СЗДП ТП-ДГС гр.М. Ловно стопански район с.Р.Б., Ловище 6, местност „П.Д.“ с координати 43.158309, 23.626744. С това е прието, че е нарушена разпоредбата на чл.84 ал.1 пр.1, вр. с чл.23 ал.1, вр. с чл.23а ал.1 т.1 от ЗЛОД. Въз основа на така съставения акт е издадено атакуваното НП.

От събраните по делото доказателства се установява, че процесния АУАН е съставен на 08.02.2023 г. от актосъставител и свидетели при съставяне на акта, които не са присъствали при установяване и констатиране на нарушението, осъществено на 29.01.2023 г. От показанията на разпитаните по делото свидетели В. А., А. П. и Г. К. се установява, че след съставен Констативен протокол от служители на ИАГ гр.С., пристигнал в РДГ гр.Б., съответните свидетели са извършили проверка на конкретното лице, в частност жалбоподателя, като проверката била извършена в Информационната система на ИАГ гр.С., като установили с Констативен протокол от 08.02.2023 г., че жалбоподателя не притежава редовно заверен Билет за 2023 г. В тази насока по делото са приложени Билет за лов № *****, валиден до 31.12.2019 г., Членска карта /Национално Ловно-рибарско сдружение/ серия *****, Справка от Информационната система на Изпълнителна Агенция по горите за ловец под идентификация 177942. Свидетелите уточняват, че са вписали в акта констатациите, отразени в Констативен протокол от 29.01.2023 г., съставен от служителите на ИАГ гр.С., а именно, че на 29.01.2023 г. в Ловно стопански район с.Р.Б., община М., Ловище 6, на територията на ТП ДГС гр.М., в качеството си на ловец, членуващ в Ловно-рибарско дружество гр.Б.С. жалбоподателя е упражнил право на лов, като е участвал в групов лов на хищници, вписан в т.14 на Разрешително за групов лов серия СЗ № 072572 от 11.01.2023 г., без да притежава редовно заверен билет за лов за 2023 г., без да е убил или уловил дивеч. От показанията на свидетелите А., П. и К. се установява, че акта е съставен на 08.02.2023 г. в гр.Б. в присъствието на жалбоподателя и на свидетелите по акта. Актосъставителят е запознал със съдържанието на акта жалбоподателя, като последния изрично е нямал възражения по него, след което му е даден препис. Свидетелите А., П. и К. не могат да дадат категорично отговор защо процесния акт не е съставен на 29.01.2023 г. от свидетелите, които са констатирали нарушението, като двама от тях

уточняват, а именно свидетелите А. и П., че са запознали жалбоподателя със съдържанието на констатациите от Констативен акт, съставен на 29.01.2023 г. Прави обаче впечатление, че съставения против жалбоподателя АУАН на 08.02.2023 г. не съдържа приложения, въз основа на които да е съставен, а именно процесния Констативен протокол от 29.01.2023 г. Както бе отбелязано и в по-горните абзаци за разкриване на обективната истина бяха допуснати в качеството на свидетели лицата, констатирали нарушението на 29.01.2023 г. и съставили съответния Констативен протокол серия ИАГ, № 200086 от същата дата. Констативния протокол от 29.01.2023 г. е съставен от свидетеля И. Н., работещ като главен специалист към ИАГ гр.С., като същият уточнява, че има компетентността да извърши проверка в землището на с. Р.Б., но по делото не са представени доказателства, а именно конкретна заповед, делегираща правомощия на служители от ИАГ гр.С. да констатируют нарушения и да извършват проверки на територията на община М.. От показанията на свидетеля Н. и тези на свидетеля С., който също е служител в ИАГ гр.С. се установява, че на 29.01.2023 г. при извършена проверка в землището на с. Р.Б. са констатирали извършването на групов лов на хищници. Били проверени ръководителя на лова, наличната документация и участниците в лова. Били констатирани редица нарушения, като едно от тях е било, че жалбоподателя е бил в гората и на около 200 метра е стоял на пусия със сглобено за лов оръжие. Впоследствие било установено, че жалбоподателя няма заверен ловен билет и Членска карта за 2023 г., като същият бил включен в Разрешителното за групов лов, но след като от ръководителя на лова, в лицето на свидетеля Ц. К. било констатирано посоченото обстоятелство, жалбоподателя не бил допуснат да участва в лова и същият не е подписал съответно и Разрешителното за групов лов. Така отразените констатации изцяло се потвърждават и от показанията на свидетеля Е. П., който към момента на съставяне на процесния Констативен протокол е работел като мл.полицейски инспектор служба „КОС“ към РУ гр.М.. Така съставения Констативен протокол от 29.01.2023 г. е изготвен и подписан от свидетеля И. Н., както и от свидетелите С. С., Е. П. и Ц. К.. От показанията на посочените свидетели не се установява този Констативен протокол да е предявяван и жалбоподателя да се е запознал с отразеното в него. Същият не е подписан от жалбоподателя и препис не му е връчван. Отново не се установява по делото какви са били мотивите на свидетеля И. Н.

и на свидетеля С. С. да не съставят АУАН на посочената дата в присъствието на жалбоподателя. Обясненията, които все пак се дават от последните е, че такова нареждане са получили от началниците си.

Безспорно по делото от представените писмени доказателства в лицето на Заповед № РД 49-199/16.05.2011 год. на Министъра на земеделието и храните се установява, че ответника в лицето на С.К. – Директор на РДГ гр.Б. е компетентен да издава Наказателни постановления по Закон за горите и подзаконовите нормативни актове по неговото приложение. Компетентен да издава актове по ЗЛОД е и актосъставителя В. А., като в тази насока е приложената по делото Длъжностна характеристика за длъжността горски инспектор.

Съдебният състав намира, че от събраните по делото гласни и писмени доказателства и от така възприетата фактическа обстановка, атакуваното НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно по следните съображения:

При извършената служебна проверка на акта и постановлението досежно тяхната материална и процесуална законосъобразност съдът откри особено съществени процесуални нарушения респ. пороци, влечащи отмяната на атакуваното наказателно постановление на процесуално основание, без съдът да се произнася по същество на повдигнатия правен спор. Независимо, че атакуваното постановление притежава всички законоизискуеми реквизити, издадено е от оправомощено за това лице, а отразената в него фактическа обстановка бе затвърдена пред настоящата инстанция от гласните и писмени доказателства, то без да се произнася по спора по същество съдът счита, че на поддържаните доводи за процесуални нарушения настоящото постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно. Съдът констатира за допуснато нарушение на нормата на чл.40 ал.1 от ЗАНН, с оглед на установените факти, че акта за нарушение не е изготвен и подписан от свидетелите, присъствали на установяване на нарушението и при самата проверка. От представения акт за нарушение е видно, че като свидетели по акта са посочени служителите на РДГ гр.Б. А. П. и Г. К., от които показания се установява, че същите са присъствали само и единствено на съставянето на акта в РДГ гр.Б. и неговото връчване на жалбоподателя, без двамата свидетели да са присъствали при проверката респективно при установяване

на административното нарушение, като акта е съставен също и от неочевидец, какъвто се явява свидетеля В. А.. От друга страна, в Констативния протокол за извършена проверка от 29.01.2023 г. като лице, присъствало на установяване на нарушението дефакто се явява единствено свидетеля И. Н., който обаче не е отразен като такъв в акта за нарушение. Констативния протокол е съставен по установения ред и форма от орган по контрол при изпълнение на правомощията му и е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и за установените факти и обстоятелства. В този смисъл, протокола за извършена проверка от 29.01.2023 г. е официален свидетелстващ документ, който материализира удостоверително изявление на своя издател, т.е. отнася се до съществуването или несъществуването на определени факти /осъществени от издателя или възприети от него/. Свидетелстващият документ разполага с тъй наречената "материална доказателствена сила", т.е. има доказателствено значение, относно стоящия въвн от документа факт до който се отнася удостоверителното изявление. Като официален документ Констативният протокол материализира изявление на орган на държавна власт в това му именно качество, респективно на друго лице, на което държавата е предоставила определена удостоверителна функция, когато е издаден в рамките на предоставената от закона компетентност на издателя, какъвто е настоящият случай. Констативният протокол е съставен при извършване на една предварителна дейност по изясняване на основаните въпроси на производството - наличие на деяние, установяване на дееца и неговата вина. В този смисъл, след като в него са отразени данни за лицето, участвало като очевидец при установяването на административното нарушение, то това лице е следвало да подпише и акта за нарушение в това си качество. В този смисъл разпоредбата на чл.40 ал.1 от ЗАНН повелява, когато АУАН се съставя в присъствието на свидетел на нарушението и на нарушителя, акта се подписва от тях, а ако не е имало, то съгласно ал.3 се сочи съставянето му да е в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбелязва в акта. Административнонаказателното производство въвежда строги правила за осъществяването му както в основния закон - ЗАНН, така и в специализираните закони, които определят различни видове административни нарушения и наказания за тях. В този смисъл е важно за държавните органи, които прилагат административнонаказателните разпоредби да извършат това

при стриктно съблюдаване на законовите разпоредби. Това се налага не от обстоятелството, че прилагането, които определят отговорността на всеки нарушител е самоцелно, а от обстоятелството, че стриктното им спазване е гаранция за справедливост на процедурата и липса на произвол. Особеното обаче, което съдът констатира в контекста на казаното по-горе е и факта, че именно този протокол за проверка не е бил връчен на съответния нарушител, за да се приеме, че същия е бил запознат с неговите последици и за да се приеме, че Акта за административно нарушение съставен, въз основа на протокола е редовен от тази страна. Тук е мястото да се отбележи, че понятието официален документ по смисъла на чл.40 ал.4 от ЗАНН следва да се тълкува стеснително и във връзка с предходните разпоредби на чл.35 от ЗАНН и чл.36 ал.2 от ЗАНН. В този смисъл от обхвата на документите, които позволяват издаването на акт в отсъствие на свидетели, следва да се изключат Констативните протоколи, издавани от служители на административнонаказващия орган в хода на административното производство. Това е така, защото Констативни протоколи за резултатите от проверката се издават в почти всяко производство и да се приеме, че съставянето на Констативен протокол освобождава актосъставителя от задължението да състави акт в присъствието на свидетели би било равносилно на това на практика да се заобиколи едно от изискванията за форма на акта и една от най-съществените гаранции за законосъобразността на неговото съставяне. От материалите по делото не се установява да са били налице предпоставките на чл.40 ал.4 от ЗАНН. Тук е мястото да се отбележи, че в хипотезата на чл.40 ал.4 от ЗАНН законодателя е нямал предвид официалните документи въобще, а само такива, които удостоверяват обстоятелства, сочещи на извършено административно нарушение. Приложението на института на чл.40 ал.4 от ЗАНН се обуславя от следните предпоставки. Фактът на нарушението и всички негови обективни и субективни признаци да се установят, въз основа на официалния документ. Същият да съдържа достатъчни данни за авторството на нарушението, да е издаден от компетентния за това орган при стриктно спазване на реда и условията за това и да съдържа всички изискуеми реквизити, ако такива са предвидени по отношение на формата му. Да е издадено от компетентния за това орган, извън системата на администрацията, към която принадлежи актосъставителя. В конкретния случай това не е налице.

Допуснатото нарушение на процедурата по чл.40 ал.1, вр. с ал.3 от ЗАНН е съществено, тъй като правилата са императивни и спазването им е установено като гаранция за обективно, всестранно и пълно изследване на фактическите обстоятелства, съставляващи предмет на доказване, както и гаранция за това, че отразените в акта факти и обстоятелства на нарушението са вследствие от непосредствени възприятия на актосъставителя и свидетелите, които са ги установили, които гаранции от своя страна са пряко свързани и с правото на защита на нарушителя, още повече в случаите, когато фактическите констатации и/или законосъобразността на формираните правни изводи се оспорват от него.

Настоящият съдебен състав намира, че е недопустимо актосъставителя и административнонаказващия орган да се позовават на съставените и приложени в преписката Констативни протоколи. Следва да се посочи, че тези протоколи, а именно този от 29.01.2023 г. предшества издаването на АУАН и той няма доказателствена сила, още повече, че същият е съставен в отсъствието на нарушителя. Освен посочената липса на доказателствена стойност, изготвянето на Констативен протокол не освобождава длъжностното лице, съставило акта и това издало Наказателното постановление да опишат в тези актове установеното нарушение по начин, по който да става ясно за нарушителя какво точно е обвинението. Съгласно разпоредбата на чл.42 ал.1 т.4 от ЗАНН и тази на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН както за съставителя на акта, така и за издаващия НП са им вменени задължения за описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Вместо да изпълнят тези си задължения и актосъставителя и административнонаказващия орган препращат към Констативния протокол от 29.01.2023 г., който както вече бе посочено няма доказателствена сила и не може да бъде част от акта и НП, която да замества задължителни по закон реквизити на актовете. Отново следва да се подчертае, че е неоснователно позоваването на съставения Констативен протокол от 29.01.2023 г., тъй като производството е административнонаказателно и същото започва с акта за установяване на административно нарушение, т.е. Констативните протоколи нямат отношение. На следващо място, но не по значение следва да бъде посочено и друго процесуално нарушение, което е съществено по своя характер и води до отмяна на атакуваното НП на процесуално основание. От така отразеното в акта и в НП е видно, че жалбоподателя е обвинен в това, че

на процесната дата и място е участвал в групов лов на хищници, като е упражнил право на лов, без да притежава редовно заверен Билет за лов за 2023 г. Определението за ловуване се съдържа в разпоредбата на чл.43 ал.2 и ал.3 от ЗЛОД. В посочените алинеи са отразени множество изпълнителни деяния, а именно : убиване, улавяне, преследване, нараняване на дивеч, вземане, пренасяне, укриване, съхраняване, обработване, превозване на намерен ранен и убит дивеч....., както и престой или движение на лица извън населените места, подробно отразено в т.1 и т.2 на ал.3. Никъде в обстоятелствената част на акта, респективно НП не е отразено в какво се изразява упражняване правото на лов от страна на жалбоподателя, т.е. вмененото обвинение е непълно, неточно и неясно и води до накърняване правото на защита на нарушителя да узнае в какво точно е обвинен и на база какви доказателства. Съгласно чл. 53, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, наказващият орган издава НП, само когато по безспорен начин е доказано извършване на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Преди да издаде наказателното постановление, наказващият орган е следвало да направи самостоятелна проверка на обстоятелствата по нарушението, както и да събере доказателства за тях. Като не е извършил проверка на обосноваността на акта за установяване на административно нарушение, преди да се произнесе по преписката, наказващият орган е издал наказателното постановление в нарушение на чл.52 ал.4 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в Наказателното постановление следва да е налице съответствие между посочената правна квалификация и изложените обстоятелства по нарушението, с което се гарантира спазването на правото на защита на жалбоподателя да разбере при какви обстоятелства и за какво нарушение е санкциониран. Липсата на такова съответствие представлява допуснато съществено процесуално нарушение, което предпоставя отмяната на атакуваното наказателно постановление като незаконосъобразно на формално основание. В процесния случай е допуснато именно такова несъответствие между изложените обстоятелства по нарушението и дадената правна квалификация, както в АУАН, така и в атакуваното НП. Както в АУАН, така и в НП е вписан извода, че жалбоподателя е упражнил правото на лов, като е участвал в групов лов на хищници , без да бъде уточнено в какво се изразява ловуването. Описанието на нарушението, доказателствата, които го потвърждават и законовите разпоредби, не могат да бъдат извлечени по пътя

на формалната или правна логика. Това би имало за последица твърде сериозна неопределеност в регламентацията на обществените отношения от категорията на процесните такива и в твърде сериозна степен би застрашило правото на защита на засегнатото лице. По този начин жалбоподателя е бил в невъзможност да разбере точно какво нарушение е извършил и да реализира пълноценно правото си на защита, като тези обстоятелства взети в съвкупност представляват самостоятелно основание за отмяна на процесното Наказателно постановление.

Следва да се отбележи, че в атакуваното НП административнонаказващия орган е наложил на практика три наказания, като наложените наказания по т.2 и т.3 на практика представляват едно наказание, а именно Лишаване от право на ловуване за срок от три години на основание чл.94 ал.1 от ЗЛОД. Този порок също се приема за съществен, тъй като безспорно наказаното лице трябва да е наясно какви видове и размер наказания му се налагат, за да може да организира защитата си в пълен обем и да посочи аргументи и доказателства, които да оборят отразените факти в акта и в Наказателното постановление.

С оглед гореизложеното Наказателно постановление се явява незаконосъобразно, като е издадено по акт, съставен при съществени процесуални нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл.63д ал.1 от ЗАНН страните имат право на разноси в процеса. С оглед изхода на делото такива се дължат единствено на жалбоподателя, който е направил искане за присъждане на разноси в размер на 500 лева, представляващи адвокатско възнаграждение. По делото е доказано извършването на разноси от жалбоподателя в пълния претендиран размер, като в договора за правна защита и съдействие и Пълномощно, приложени на л.41 от делото, съответно Списък на разноските на л.57, е удостоверено възнаграждението да е заплатено в брой. Договорът за правна защита и съдействие е сключен на 29.03.2023 г. Към тази дата и съгласно измененията с ДВ бр. 88 от 2022 г. действащото законодателство – чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е предвиждало, че при наложено административно наказание глоба в размер до 1 000 лева възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие е 400 лева. В настоящия случай

съдействието от адвокат се е изразило както в подаване на жалбата срещу Наказателното постановление, така и в процесуално представителство на съдебното следствие. Претендираните от жалбоподателя разноси от 500 лева малко надвишават минималния предвиден в Наредбата размер и съдът не би могъл да присъди по-нисък размер на разноските от този размер, тъй като няма насрещно възражение.

Разпоредбата на чл.63д ал.1 ЗАНН препраща към тази на чл.143 ал.1 АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. За заплащането на разноските следва да бъде осъдена насрещната страна в процеса РДГ гр.Б..

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.63 ал.2 т.1, вр. с чл.58д т.1 от ЗАНН, съдът **ОТМЕНИ** Наказателно постановление № 253/16.03.2023 г. на С.М.К. - Директор на РДГ гр.Б..

По гореизложените съображения съдът постанови решението си.

Съдия при Районен съд – М.: _____